



„Kicsoda Jézus tanítványa? Az, aki szeret. S aki szeret, az nem ismeri a válást, csak az ölelést. Az a tanítvány, aki felelősen választ házastársat, és ahhoz haláláig hű marad.

Ki a tanítvány? Az, akinek van ereje továbbadni az életet, s nem fogyasztja-pusztítja az életet egykézéssel-kettőkézéssel.

Ki a tanítvány? Az, akinek gondja van az éhezőre, a hazaira s a még nagyobb bajban lévő harmadik világbelire.

Ki a tanítvány? Az, aki nem szennyezi a környezetet, s lehetővé teszi a következő nemzedékek számára is az életet.

Ki a tanítvány? Aki nem tesz katonai esküt, s nem hajlandó fegyvert emelni embertársára.

Ki a tanítvány? Aki minden szavával és tétével elkötelezettje ennek a jézusi útnak. Aki nem éri be azzal, hogy vasárnap elmegy a templomba s meghallgatja a prédikációt, hanem élete legfőbb célkitűzését abban látja, hogy Jézus tanítványává tegye az összes nemzeteket.

Ki a tanítvány? Aki megkeresi magának azt a kisközösséget, amely felneveli őt erre a feladatra úgy, ahogy Jézus kisközössége felnevelte erre a feladatra a Tizenkettőt, akik ennek a nevelésnek következtében Jézus küldöttei, apostolai lettek.”




Életrajz

„Születtem 1919-ben, apáról-anyáról katolikus családból – hét gyerekből másodikként. A gimnázium nyolc osztályát a pesti piaristáknál végeztem. Érettségi (1936) után beléptem a Piarista Rendbe, ahol 1943-ban pappá szenteltek, s ugyanakkor Pázmány egyetemén magyar-német szakos tanári oklevelet szereztem.

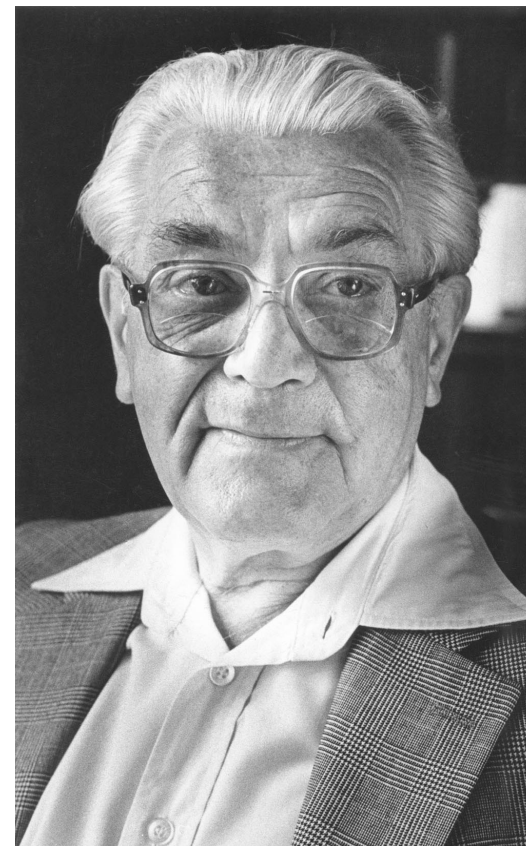
Iskoláink államosításáig Sátoraljaújhelyen, Tatán, Debrecenben – a Rend gimnáziumaiban tanítottam. Rómából érkező indításra 1945 tavaszától Debrecenben és az egész országban is – kisközösségeket kezdtem építeni. E munkámat a pártállam összeesküvésnek minősítette, s 1952-ben életfogytiglani börtönre ítélte. A 60-as évek elején szabadultam. Csak szállító-munkás lehettem, s ilyenként írtam meg főművem – 1970-re: Keressétek az Isten Országát! Közben folytattam a kisközösségek építését. Az állampárt 1976-ban ráveszi Lékai bíborost, hogy egyházi eljárást kezdjen kisközösségeink, a Bokor ellen. Míg a pártállam börtönbe zárja a katonáskodást Jézusért visszatartó testvéreinket, a hierarchia a Bokor papjait mint felbujtókat felfüggesztéssel, kényszernyugdíjazással bünteti, engem pedig 1982-ben eltölt a templomi szolgálattól. Intézkedését a Vatikán 1987-ben megerősíti, majd tíz évvel később, 1997-ben felülbírálja az 1982. évi eltöltést. Azóta – legalábbis elvben – templomban is szolgálhatok, nemcsak a kisközösségekben.

A Vatikán 1985-ben aláíratott velem egy hitvallást, melyet én ki akartam egészíteni a II. Vatikáni Zsinat egy szövegével. Nem egészíthettem ki. De 12 évvel később, 1997-ben már kiegészíthettem. Így hangzik: „Az isteni törvény rendelkezéseit az ember lelkiismeretében fogja fel, amelyet tartozik hűségesen követni ... hogy eljusson Istenhez. Nem szabad tehát az embert arra kényszeríteni, hogy lelkiismerete ellen cselekedjék ... és csak a lelkiismeretének tartozik engedelmessé válni” *Dignitatis Humanae*.




Bulányi György
piarista tanár

Keressétek az Isten Országát!



Bulányi György Sch. P.

(1919 – 2010)

2010. június 6-án, életének 92. évében hazatért a Mennyei Atyához.

A Bokor Közösség Alapítója egész életében és egész lényével megalkuvás nélkül közvetítette azt, amit megismert az Atya tervéből, és amit kiolvasott annak a Jézusnak szavaiból és tetteiből, aki szolgálva, szelíden és magát egészen odaadva szeretett.

Temetés

2010. június 26-án, szombaton 11 órakor a Rákoskeresztúri Új Köztemetőben. Gyümölcsökben gazdag életéért hálaadó szentmise aznap 15 órakor a Belvárosi Ferences Templomban (*Ferenciek tere*).